

C159 – WON12

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

23 februari 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WONEN, STEDELIJK BELEID, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Rob Verreycken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de verenigbaarheid van een adviserende bevoegdheid voor de Moslimexecutieve met het inburgeringsbeleid van de Vlaamse Regering, naar aanleiding van de extremistische standpunten tegenover Denemarken	1
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over het Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid	7

Voorzitter: de heer Jan Penris

Vraag om uitleg van de heer Rob Verreycken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de verenigbaarheid van een adviserende bevoegdheid voor de Moslimexecutieve met het inburgeringsbeleid van de Vlaamse Regering, naar aanleiding van de extremistische standpunten tegenover Denemarken

De voorzitter: De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de voorzitter, ik dank u dat ik deze vraag kan stellen in aanwezigheid van een massa collega's.

Mijnheer de minister, ik denk dat het nuttig is toch nog even terug te komen op een uitloper van de fameuze cartoonrel. Het decreet van 7 mei 2004, het Moskeedecreet, dat door het Vlaams Belang werd gecontesteerd, maakt het mogelijk dat de Vlaamse overheid de moskeeën erkent en ze vervolgens ook subsidieert met Vlaams belastinggeld. In dit door ons fel bestreden decreet wordt in artikel 230 een belangrijke rol weggelegd voor het representatieve federale orgaan. In dat artikel staat: 'De Vlaamse Regering erkent de islamitische gemeenschappen en hun gebiedsomschrijving op voorstel van het door de federale overheid erkende representatief orgaan van de islamitische eredienst, verder het erkend representatief orgaan genoemd.' Volgens mijn informatie luidt dat orgaan naar de naam 'Moslimexecutieve'.

Bij de bespreking van het decreet heeft het Vlaams Belang herhaaldelijk gewezen op het enorme risico van het toekennen van een rol aan die executieve. Toen reeds waren er elementen voorhanden waaruit bleek dat dit orgaan in handen was van fundamentalisten, moslimextremisten en zelfs sympathisanten van terroristen.

Na de recente verkiezing van het orgaan is de situatie blijkbaar niet gewijzigd. Het bewijs daarvan wordt geleverd door het standpunt dat die Moslimexecutieve via een persbericht bekend heeft gemaakt na de cartoonrel. De aanleiding is bekend: een vrije krant in een westers land heeft een aantal onschuldige cartoontjes gepubliceerd, zoals die ook worden gemaakt over allerlei politici en godsdiensten in het

vrije Europa. In het persbericht van de executieve staat dat het om racistische en xenofobe publicaties van karikaturen gaat. De executieve veroordeelt deze daad zoals, zo lezen we, 'moslims overal ter wereld vragen'. De executieve stelt zich dus duidelijk op één lijn met degenen die de ambassades in het buitenland hebben platgebrand. Er staat immers: 'zoals moslims overal ter wereld'.

Verder staat er: 'We stellen ons eveneens vragen bij de passieve houding van de verantwoordelijken van de dagbladen en kranten, en voornamelijk van de Noorse en Deense politiek verantwoordelijken.' Ook daar schakelt ze zich dus in in de totalitaire visie, zoals ze ook wordt vertolkt door de World Muslim League. De politieke gezagsdragers zouden dus in feite moeten optreden tegen vrije kranten om dit soort zaken te verhinderen.

In de tekst staat nog meer. 'Men mag niet uit het oog verliezen dat de vrije meningsuiting eindigt daar waar het respect voor de anderen begint.' Dat is ook een stelling die door de Taliban-imam Nordine Taouil werd verdedigd in het programma Frontlijn. Daarin zei hij dat vrije meningsuiting allemaal goed en wel was, maar dat er moest worden gezwegen over de koran, de profeet en de islam. De vrijheid van meningsuiting zoals wij die kennen, wordt dus duidelijk afgewezen: ze moet stoppen daar waar de islam begint.

De tekst eindigt als volgt: 'Ten slotte rekenen wij op het gezond verstand van de mediaverantwoordelijken om te vermijden dat zaken uit de hand lopen.' Op dat moment waren de ambassades in het buitenland aan het branden. Die stelling is dus duidelijk een dreigement. De mediaverantwoordelijken moeten stoppen met de publicatie van die onschuldige cartoons. Anders gaat, zo stelt men, de zaak uit de hand lopen. Er wordt dus bedreigd met geweld.

Dat is trouwens ook gebleken uit de betoging die daarop is gevolgd in Antwerpen. Men wist dat er tijdens de betoging incidenten zouden zijn. Men heeft daar bewust voor gekozen. De resultaten zijn bekend. De schade was aanzienlijk, was groot.

Mijnheer de minister, in de tekst van de Moslimexecutieve wordt zeer duidelijk gesteld dat ze zich op

één lijn stelt met de extremisten, met de fundamentalisten, zelfs met de sympathisanten van geweld en terreur.

Ik heb u enige tijd geleden, tijdens de plenaire vergadering, horen verklaren dat u met die mensen eens bent gaan praten. U maakte daaruit op dat ze voor de dialoog zijn. Mijnheer de minister, u moet zich niet te vlug in de luren laten leggen na een aangename babbel bij de koffie. Verba volent, scripta manent! Wat hier op papier werd gezet in het persbericht, dat was blijkbaar de mening van de Moslim-executieve. Dat is wat telt! Dat daarna bij een goede kop koffie en een koekje aan u wordt gezegd dat ze van goede wil en voor de dialoog zijn, is wat anders. We moeten voortgaan op wat op papier staat.

Mijnheer de minister, ik ben een groot voorstander van de vrije meningsuiting, ook voor de moslims en de Moslim-executieve. Ik zou zelfs zeggen dat ze nog meer hun mening zouden moeten uiten. Bij veel mensen zouden dan de ogen open gaan voor het gevaarlijke karakter van de islam. De islam is niet zomaar een religie: de islam is een totalitaire ideologie, die een dreiging vormt voor onze vrijheid, voor onze samenleving. Ik vind het dus goed dat ze hun mening vrij uiten.

Wat ik wel wil weten, is of een dergelijk orgaan, dat blijkbaar gecharterd werd door extremisten, enige rol kan spelen in het beleid van de Vlaamse overheid. Zij hebben het recht om een extremistische mening te uiten. De Vlaamse overheid heeft echter de plicht om erop toe te zien dat men geen rol toekent, geen gezag toekent aan organen en instellingen die fundamenteel haaks staan op het beleid dat door de Vlaamse overheid wordt uitgetekend. Ik denk met name aan het inburgeringsbeleid.

Ik denk dat dit soort standpunten volledig onverenigbaar zijn met de doelstellingen van een inburgeringsbeleid. Mijnheer de minister, meent u dat de standpunten zoals ze in het persbericht werden ingenomen, waarbij de haat en onverdraagzaamheid tegenover Denemarken expliciet onderschreven werden, verenigbaar zijn met het Vlaamse inburgeringsbeleid?

Nu de Moslim-executieve vijandig blijkt te staan tegenover de principes van de democratie en de fundamentele rechten van de mens, wil ik even de formulering overnemen van de wet op de partijfinanciering. Een partij die zich daaraan bezondigt, kan immers

worden gestraft. Dan is de vraag nuttig of een orgaan dat net hetzelfde doet nog betrokken kan worden bij uw beleid. Is het verenigbaar met uw inburgeringsbeleid? Kan dat nog als gesprekspartner van de Vlaamse Regering optreden? Meent u bijgevolg dan niet dat een wijziging van het Moskeedecreet dringend noodzakelijk wordt om elke adviesbevoegdheid uit te schakelen?

U kondigde ooit aan dat een Vlaamse kamer binnen deze organen als enige over Vlaamse moskeeën zou adviseren. Hoever staat het daarmee? Is dat al formeel vastgelegd? Hebben Vlaamse moskeeën al een aanvraag tot erkenning ingediend? En indien dat zo is, over hoeveel moskeeën gaat het dan? Heeft de Vlaamse Regering over deze aanvragen eventueel al advies gevraagd aan de Moslimraad of de Moslim-executieve?

Naar mijn overtuiging is de erkenning van de islam een historische vergissing geweest. We moeten deze vergissing zo vlug mogelijk ongedaan maken. Kunnen deze nieuwe incidenten u ervan overtuigen dat de subsidiëring van de islam onwenselijk en verkeerd is?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Verreycken, ik wil het even hebben over het beeld dat u ophangt van een gezellige babbel met een koekje, en ik verwijs naar de plenaire vergadering waarin ik duidelijk heb gesteld dat het om een gesprek ging waarin man en paard zijn genoemd. Ik heb toen duidelijk de visie van de Vlaamse Regering meegedeeld. Ik herhaal dit nadrukkelijk.

U hangt een beeld op van een bende brave naïeve wereldverbeteraars die buiten de werkelijkheid leven. Niets is minder waar. Wij nemen onze verantwoordelijkheid op en stellen duidelijk welke principes hier gelden waardoor samenleven in diversiteit mogelijk is. Van die principes zullen we ook nooit een millimeter afwijken.

Een eerste punt dat ik heb meegedeeld is het volgende. In deze samenleving kunnen geen religieuze principes bindend zijn. Dat kan alleen maar als de regels daarvoor beslist worden door de democratisch verkozenen. Voor dit deel van de wereld geldt dit principe als een van de hoekstenen. Geloof behoort tot de privé-sfeer, en de overheid blijft altijd neutraal. Het is net omdat de overheid neutraal blijft dat ieder-

een kan geloven of niet, of het geloof van zijn keuze kan aanhangen. We eisen dat iedereen het geloof van de andere respecteert of het feit respecteert dat iemand niet gelooft. De vrijheid van meningsuiting is een hoeksteen van onze vrije samenleving: zonder vrijheid van meningsuiting is er geen democratie. Het is geen absoluut recht, er zijn wettelijke grenzen vastgelegd. U weet dat als advocaat. Zo is er de wetgeving over het racisme, de bescherming van de privé-levenssfeer, de ontkenning van de holocaust en de wetgeving over het negationisme of laster en belediging. Inbreuken op deze wetten zijn allemaal strafbaar gesteld.

Naast deze wettelijke grenzen moet de vrijheid van meningsuiting maximaal spelen. Controversiële en provocerende stellingen moeten mogelijk zijn. Zelf ben ik opgevoed met het principe dat wat niet is verboden, daarom nog niet geboden is. Het publiceren van bijvoorbeeld de mohammedcartoons maakt deel uit van de vrije meningsuiting. We kunnen alleen maar hopen dat mensen respectvol met elkaar omgaan. Ik geloof niet in de meerwaarde van het schofferen om het schofferen, maar als mensen dat willen doen, hebben ze daar het recht toe. Ik heb dat duidelijk gemaakt en een delegatie ontvangen van de Vlaamse Kamer van de Moslimexecutieve, waaronder Hacer Düzgün, de ondervoorzitter, Konak Erkan, de verantwoordelijke voor communicatie en Mehmet Karanfil die verantwoordelijk is voor de sociale zaken. Ik heb hen ook duidelijk gemaakt dat mensen zich gekwetst kunnen voelen. Dat recht hebben ze.

Ik heb hun duidelijk gemaakt dat mensen het recht hebben om zich gekwetst te voelen. Een halve generatie geleden waren veel traditionele katholieken in Vlaanderen en Nederland erg gechoqueerd door het liedje Popie Jopie van Henk Spaan en Harry Vermeegen. Het was de tijd van het eerste bezoek van de paus aan dit deel van de wereld, in 1985. Hoewel die mensen in hun geloofsovertuiging diep waren geraakt, beseften men dat zo'n liedje in het kader van de vrijheid van meningsuiting moest kunnen.

De vrijheid van meningsuiting is cruciaal. In het verleden ervan ligt de vrijheid van godsdienst. Met de moslimverantwoordelijken heb ik het nogal eens over de scheiding van religie en overheid, door anderen de scheiding van kerk en staat genoemd. Sommige gesprekspartners stelden dat we dit doen om hen in een hoekje te duwen. Ik heb hun echter duidelijk gemaakt dat dit principe hun als minderheid de kans

geeft om hun eigen godsdienst te belijden. Dat zou niet kunnen als we hier een staatsgodsdienst zouden hebben.

Bij ons zijn zes godsdiensten erkend: de katholieke, de protestante, de joodse, de anglicaanse en de orthodoxe godsdienst, en de islam. Daarnaast zijn er nog een reeks andere, vooral oosterse godsdiensten die niet erkend zijn. De neutraliteit van de overheid geeft hun kansen. De drie woordvoerders waren het daarmee eens.

Zij delen mijn mening dat het een schande is dat journalisten in Vlaanderen worden bedreigd omdat ze de cartoons hebben afgedrukt. Het betreft de journalisten van de VUM-groep – van De Standaard, Het Nieuwsblad en De Gentenaar. Het grondwettelijke recht op de vrijheid van meningsuiting geldt ook voor die journalisten. Hoe zouden ze nieuws kunnen brengen en duiding kunnen verschaffen zonder het voorwerp van discussie ter sprake te brengen, of eventueel, als ze dat nodig achten, in beeld te brengen? Ze delen mijn mening terzake, en nemen afstand van geweld en het dreigen met geweld. Dat laatste is vaak nog nefaster, want het is een sluipend gif. Ik vind het erg belangrijk dat ze op dat punt mijn mening delen.

Ze hebben me gezegd dat de hele zaak hen grieft. Ze zijn diep geraakt. Ik heb hun gezegd dat ze het recht hebben om dat te zijn, en daar ook op te reageren met protesten, betogingen, opiniestukken, lezersbrieven en eventueel ook gerechtelijke acties. Dat zijn rechten die iedereen in onze rechtsstaat heeft. En daarover bestaat eensgezindheid. Het is dus zeker niet zo dat we alles hebben toegedekt: iedereen heeft op die bijeenkomst zijn gedacht gezegd.

Dat gesprek sterkt me in de overtuiging dat mensen met diverse achtergronden samen aan één samenleving kunnen bouwen en er met en door mekaar kunnen leven. Vandaag leven we in een samenleving met vormen van feitelijke segregatie. We willen bruggen slaan naar mekaar, en ervoor zorgen dat we echt 'samen leven'.

In het gesprek merkte ik geen vijandigheid, maar vreugde dat we op dezelfde lijn zitten. In het incident over de Deense cartoons ontbreekt samenspraak en dialoog. Het wij-versus-zij-denken leeft bij ons en bij hen. We zijn mekaars spiegelbeelden. Wij maken hun rekening, en zij de onze. Maar met mekaar spreken we niet. Als minister verantwoordelijk voor inbur-

gering en binnenlands bestuur, en ook voor de erediensten, vind ik het essentieel dat we eens rond de tafel gaan zitten. Dialoog is belangrijk, en daarom is de Vlaamse Kamer van de Moslimexecutieve een belangrijke gesprekspartner.

De incidenten tonen aan dat het belangrijk is dat we de nieuwe Vlamingen leren wat we onder de universele waarden en normen verstaan: de gelijkheid van man en vrouw, de scheiding van religie en overheid, de vrijheid van meningsuiting en de regels van de rechtsstaat. Die regels zijn niet discriminerend, want ze gelden voor iedereen, van de Vlamingen die hier al generaties lang leven tot de nieuwkomers. Als iedereen zich aan de regels houdt, is er voldoende ruimte voor culturele diversiteit. Ik interesseer me niet voor de politieke en religieuze overtuiging van de mensen, of van wie ze houden en wat ze lezen, eten of drinken. Alles wat de persoonlijkheid van de mensen tekent, is hun zaak.

De nieuwe Vlamingen moet worden gezegd dat er voor de realisatie van die normen en waarden een lange strijd is gevoerd. Die waarden schragen onze samenleving. Ze zorgen ervoor dat minderheden zich kunnen uiten en bescherming genieten. Dat is een boodschap die ik hun via de lessen Maatschappelijke Oriëntatie wil meegeven. Een van de basiswaarden is de vrijheid van godsdienst. De islam is erkend sinds 1974, en komt dus in aanmerking voor subsidiëring. De vijf andere erkende godsdiensten worden erkend én gefinancierd door de federale overheid. De wedden en pensioenen van de bedienaars van de erediensten worden betaald door de federale overheid. De Vlaamse overheid betaalt de bouwkosten voor de religieuze gebouwen. In de praktijk gaat het vooral om renovatiekosten van kerken. Op lokaal niveau financiert men de tekorten van de werkingskosten en de huisvesting van de bedienaars van de erediensten.

Dat gebeurt dus niet voor de islam, hoewel die godsdienst is erkend. Tot vandaag weten we niet wie wat financiert. Dat is allemaal onduidelijk, en we proberen via subsidiëring de betrekkingen te normaliseren onder duidelijke en strenge voorwaarden.

U verwijst alleen maar naar het decreet van 7 mei 2004, en noemt het altijd het ‘moskeedecreet’. Het gaat echter om het decreet op de financiering van de erediensten, dat vanaf 2004 ook geldt voor de vijf andere erediensten. Het heeft betrekking op de materiële organisatie en werking van de erkende erediensten. U vergeet ook het besluit van de Vlaamse

Regering van 30 september 2005, waarin de criteria werden vastgesteld voor eventuele aanvragen tot erkenning van plaatselijke kerk- en geloofsgemeenschappen van die erkende erediensten. Die criteria zijn van belang bij de beoordeling van erkenningsaanvragen.

Subsidies kunnen enkel worden verkregen als de kerk- en geloofsgemeenschap erkend is. Een van de beoordelingscriteria bij de erkenningsaanvragen is dat het dossier een schriftelijke verklaring moet bevatten waarin de plaatselijke kerk- en geloofsgemeenschap zich ertoe verbindt dat de huidige en toekomstige geestelijke bedienaars zullen voldoen aan de inburgeringsplicht die desgevallend op hen van toepassing is, ingevolge het decreet van 28 februari 2003 op het Vlaams inburgeringsbeleid.

Er is ook een schriftelijke verklaring vereist waarin de plaatselijke kerk- en geloofsgemeenschap zich ertoe verbindt individuen die handelen, of oproepen om te handelen in strijd met de Grondwet en het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, uit de organisatie en de werking te weren. Wie bijvoorbeeld oproept om holebi's van de minaret te gooien, moet eruit. Anders verliest de kerk- of geloofsgemeenschap haar erkenning en financiering.

De plaatselijke geloofsgemeenschappen moeten er zich eveneens toe verbinden geen medewerking te verlenen aan activiteiten die in strijd zijn met de Grondwet of het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en elk individu te weren uit hun organisatie dat handelt in strijd daarmee. Als dat toch gebeurt, wordt de erkenning opgeschort of definitief ingetrokken. Ook de financiering kan worden ingetrokken.

Daarbij moet worden gezegd dat er tot op vandaag geen euro naar de islam of naar erkende moskeeën gaat. Er is immers nog geen enkele moskee erkend. We zullen dat trouwens maar mondjesmaat doen en binnen een strak kader, na advies van de lokale overheid en van de afdeling Staatsveiligheid van het ministerie van Justitie.

Ten slotte bepaalt het besluit dat de erkenning van de geloofsgemeenschap kan worden opgeheven als niet meer wordt voldaan aan een van de in het totaal zeven criteria. Overigens is ook het gebruik van het Nederlands een van de criteria, behalve dan voor de liturgische gebeden, die in de islam in het klassiek

Arabisch worden uitgesproken, bij het joodse geloof in het Hebreeuws en bij de katholieken soms nog in het Latijn. We bemoeien ons daar niet mee, want dergelijke zaken vallen onder de scheiding van kerk en staat.

Een ander voorbeeld is maatschappelijke relevantie. Ze moeten zich zo organiseren dat ze de volledige gemeenschap vertegenwoordigen, en niet alleen voor Marokkanen, Turken, Bosniërs, Pakistani of Egyptenaren. Die eigen diversiteit moeten ze zelf zien te managen. Het is niet onze zaak, maar de hunne. Dat is trouwens een kwestie van achteromkijken naar het verleden of niet. Die mensen wonen hier in Vlaanderen, en moeten zich dan ook inschrijven in de Vlaamse context.

In het besluit van 30 september 2005 zijn dus voldoende waarborgen ingebouwd om eventueel op te treden tegen misbruiken die in bepaalde organisaties bestaan of kunnen ontstaan. Als de erkenning wordt opgeheven, vervalt ook de eventuele subsidie. Een wijziging van het decreet acht ik dus niet nodig en wordt dan ook niet overwogen. Ik herhaal dat er nog geen enkele moskee erkend is. Daartoe moet ik de dossiers krijgen van de moslimexecutieve, maar er is me nog geen enkel dossier toegestuurd, noch aangekondigd. Alvorens groen licht te geven voor die dossiers, zullen ze dus getoetst worden aan de zeven criteria.

Het decreet geldt niet alleen voor de islam, maar ook voor de andere erkende geloofsgemeenschappen. Wel is er een contentieux. De erkenning van de 1809 katholieke parochies in Vlaanderen is verworven. De enige die nog groeit, behalve de islamitische, is de protestantse geloofsgemeenschap, meer bepaald de evangelische tak. Dat zijn gelovigen die naar hier zijn gekomen door immigratie vanuit Afrika en Amerika, de evangelicals die we soms ook op de tv zien.

De voorzitter: De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de minister, u bent begonnen met uitgebreid uw eigen visie te geven en uw gehechtheid te belijden aan de vrijheid van meningsuiting. Dat is ook logisch; het tegendeel zou me verwonderd hebben. Mijn vraag ging echter niet over uw standpunt, maar wel over het standpunt dat de moslimexecutieve van België heeft ingenomen in een formeel persbericht van 2 februari, een duidelijk gedrukt en verspreid stuk.

Mijn eerste vraag was of u dat standpunt van de moslimexecutieve, waarin de haat en onverdraag-

zaamheid tegenover Denemarken expliciet worden onderschreven, verenigbaar acht met het inburgeringsbeleid. Daarop hebt u niet geantwoord. Ik dring erop aan dat u nu alsnog een antwoord geeft. Meent u dat deze tekst verenigbaar is met uw inburgeringsbeleid?

Minister Marino Keulen: Ik ben verantwoordelijk voor dat beleid, en heb dan ook de delegatie van de Vlaamse Kamer ontvangen om met hen de punten en de principes door te spreken. Mijn visie is ook heel belangrijk, want het is ook de visie van de regering. Ik heb die punten duidelijk verwoord, en heb gezegd dat we er geen millimeter van afwijken. Die mensen hebben dat onderschreven; wat ik ook in het parlement heb gezegd.

De heer Rob Verreycken: Hebben zij dat onderschreven?

Minister Marino Keulen: Die tekst is niet mijn tekst. Dat is ook geen tekst waarvoor ik verantwoording moet afleggen. Het is hun tekst. Ik kan alleen zeggen dat de vertegenwoordigers die bij mij zijn geweest, en die optreden voor de Vlaamse Kamer van de moslimexecutieve, mijn redenering en de punten hebben onderschreven die ik heb verdedigd, en die ik anderhalve week geleden ook woordelijk zo heb herhaald in het Vlaams Parlement tijdens de discussie. Dat is voor mij van cruciaal belang.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de minister, u moet weten wat u zegt. U zegt dat ze het onderschreven hebben. Is er dan een nieuwe verklaring, een tekst of een persbericht waarin ze hebben onderschreven dat ze hier afstand van nemen?

Minister Marino Keulen: Dat moet u aan hen vragen. Ik moet niet voor hen rekenschap geven. Ik vraag u ook niet wat u vindt van wat er vandaag in de krant staat over de heer Tastenhoye. Iedereen moet rekenschap gegeven van zijn eigen daden.

De heer Rob Verreycken: We zijn hier in het parlement, en als er een vraag wordt gesteld, moet u naar waarheid antwoorden. U hebt zonet beweerd dat een delegatie van de moslimexecutieve bij een ontmoeting met u iets hebben onderschreven. Toon me dan het document of het persbericht dat ze bij die gelegenheid samen met u onderschreven hebben. Bestaat het of bestaat het niet? Als het niet bestaat, dan vraag ik u op uw woorden terug te komen en toe te geven dat er wel een gesprek is geweest, waarin u bepaalde dingen hebt verduidelijkt, maar dat er geen dingen zijn onderschreven, aangezien ze niet bestaan.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Verreycken, u speelt een spel. Als ik zeg dat ze dat onderschreven hebben, dan bedoel ik niet dat ze er hun handtekening onder hebben gezet. We hebben het doorgesproken en ik heb hun ook gezegd dat ik dat aan het parlement zou vertellen. Hebt u achteraf van hun kant nog één reactie of één woord van kritiek gehoord? Geen half woord, geen punt of geen komma hebben ze nog in vraag gesteld. Nochtans waren de principes heel duidelijk, en waren het dezelfde die ik hier heb verwoord.

Naar de uitgave van persberichten van de moslim-executieve moet u die mensen zelf vragen. Ik ben daar niet de auteur of de verantwoordelijke uitgever van. Ik ben verantwoordelijk voor mijn beleid, en ik verdedig dat beleid binnen en buiten het parlement, zonder ruimte te laten voor enig misverstand.

De drie afgevaardigden van de Vlaamse kamer van de Moslim-executieve hebben gehoord hoe we de basisprincipes verwoordden. Ze hebben zich daarmee akkoord verklaard. Ik heb daarover achteraf geen woord van kritiek of geen enkele opmerking gehoord. Dankzij die dialoog hebben we hier ontsporingen en incidenten kunnen vermijden.

De heer Rob Verreycken: Dat is niet juist. U hebt niet goed naar de tv-beelden gekeken.

Minister Marino Keulen: Ik investeer in overleg en dialoog. We zorgen ervoor dat het allemaal controleerbaar en leefbaar blijft.

De heer Rob Verreycken: U bent een meester in het afwijken van het onderwerp. Ik ben begonnen met een vraag over het persbericht. U hebt niet geantwoord. Ik heb u dan een tweede kans gegeven, maar u wilt geen antwoord geven. Het is nochtans eenvoudig: distantieert u zich van dit persbericht? Een 'ja' of een 'neen' volstaat. Dat persbericht gaat uit van een adviesorgaan dat op basis van uw decreet u adviseert over de erkenning van moskeeën in Vlaanderen.

Minister Marino Keulen: Ik moet toch geen verantwoording afleggen?

De heer Rob Verreycken: Als u zich daar niet van distantieert, dan moet ik besluiten dat u met de inhoud van het persbericht geen problemen hebt.

Minister Marino Keulen: U trekt de conclusies die u wilt trekken. Mijn principes zijn duidelijk. Ik heb ze

duidelijk meegedeeld en met hen doorgesproken. Ik hoef niet te reageren op wat anderen zeggen.

De heer Rob Verreycken: Dan is er een tweede zaak. Zowel in de plenaire vergadering als in deze commissie hebt u gezegd dat die mensen een reeks standpunten van u onderschrijven. Nu hebt u toegegeven dat ze helemaal niets hebben onderschreven. Er is niets ondertekend. Het ging om een vrijblijvend debat, zonder dat iets op papier is gezet. Ik noteer dat.

Laten we een volgende stap bekijken. U zegt dat u alles wilt oplossen via dialoog. U vindt dat we nog niet met elkaar hebben gesproken, en dat dit nu moet gebeuren. Mag ik u erop wijzen dat over essentiële principes zoals de vrijheid van meningsuiting, die is verankerd in de Grondwet, niet kan worden gemarchandeerd? We kunnen daarover toch niet met elkaar praten, om te zoeken naar elkaars gevoeligheden? Als minister moet u over dat onderwerp niet praten met moslims: u moet de duidelijke boodschap geven dat ze dat gewoon moeten aanvaarden, punt uit.

U hebt het over een stevig voorwaardenkader. Wel, dat voorwaardenkader is helemaal niet stevig. Niemand houdt er toezicht op. U zegt dat het niet kan dat men zou oproepen om homo's van de minaret te gooien, want dan zal de erkenning worden ingetrokken. Ze spreken er Arabisch. U hebt geen controleurs die nagaan of men dat niet doet. De boeken waarin die oproepen staan, worden overal in Vlaanderen verkocht. Dat is een feit. Daarover zijn al vragen gesteld in het federale parlement. Men treedt echter niet op. Uit een peiling van de Gazet van Antwerpen blijkt duidelijk dat een meerderheid van de moslims verklaart dat ze het afgelopen jaar in de moskee wel degelijk haatpreken hebben gehoord. Het gebeurt wel degelijk, al heeft de minister geen controleurs om dat vast te stellen. Uw stevig voorwaardenkader is dus gewoon onbestaande.

Dit is een debat tussen de VLD en het Vlaams Belang. U bent hier de woordvoerder van een stroming die getuigt van een enorm gebrek aan moed. U ziet nog altijd niet in dat we met de islam worden geconfronteerd met een stroming waarmee we de problemen niet met een koffietafel en een babbeltje zullen kunnen oplossen. We staan voor een confrontatie zoals we er destijds, ten tijde van de Koude Oorlog, eentje hebben gekend met het communisme.

Ik besluit met een verklaring van een van de hoofdredacteuren van de Deense krant Jyllands Posten: 'Als voormalig correspondent in de Sovjet-Unie stoor ik mij snel aan de roep om censuur wegens belediging.

Dat is een geliefd trucje van totalitaire bewegingen: plak iedere kritiek of oproep tot debat het etiket “belediging” op, en straf de beledigers. [...] De les uit de Koude Oorlog is dat als je eenmaal voor totalitaire druk zwicht, er nieuwe eisen volgen. Het Westen heeft de Koude Oorlog gewonnen omdat wij onze fundamentele waarden hoog hielden en niet toegaven aan totalitaire dictators.’

Ik denk dat dit een zeer wijze uitspraak is. Ik denk niet dat u met de Moslimexecutieve had moeten praten. U had op dat persbericht onmiddellijk moeten reageren met een eigen persbericht waarin u er afstand van neemt.

Minister Marino Keulen: Ik kende het zelfs niet!

De heer Rob Verreycken: En u had moeten verklaren dat die mensen niet langer gesprekspartners zijn in de dialoog over uw beleid. Dat is de essentie.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over het Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, eind oktober 2005 bracht ik u op de hoogte van enkele bezorgdheden omtrent het erkennen van het Toegankelijkheidsbureau vzw uit Limburg als Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid, afgekort VECT. Er waren namelijk vragen gerezen bij het al dan niet blijven bestaan van de provinciale steunpunten en technische adviesbureaus. Dergelijk adviesbureaus zijn er in Limburg, Oost-Vlaanderen en West-Vlaanderen. Het VECT moet de bestaande provinciale expertisecentra overkoepelen.

In antwoord op mijn vraag om uitleg stelde u dat het VECT een beroep zou doen op de provinciale adviesbureaus voor de technische ondersteuning aan het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid. De provinciale adviesbureaus zouden als enige technische ondersteuning bieden aan de provinciale steunpunten en zouden door de oprichting van een Vlaams expertisecentrum nog meer worden bevraagd dan tevoren.

Het eerste ontwerp van werkingsplan zou eind januari 2006 ter bespreking worden voorgelegd aan de provinciale adviesbureaus en steunpunten. Het zou de algemene doelstellingen en opdrachten van het expertisecentrum bevatten, alsook de relatie van het expertisecentrum met de andere adviesbureaus.

Op de website van het Toegankelijkheidsbureau Limburg verschenen intussen de vacatures voor het VECT. Uit de functieomschrijvingen blijken de taken onder meer te bestaan uit het opstellen van advies inzake de toegankelijkheid van openbare gebouwen en het begeleiden van gemeenten in hun toegankelijkheidsbeleid. De mobiliteitsmedewerker moet onder andere de toegankelijkheid van het openbaar vervoer adviseren, onder meer in opdracht van De Lijn.

In uw antwoord van oktober liet u weten dat het de opdracht van de provinciale adviesbureaus is om ondersteuning te bieden aan provinciale en lokale overheden. U wees er ook op dat de technische adviesbureaus ongelijk worden gesubsidieerd. Het adviesbureau in Limburg dat ook voor Vlaams-Brabant functioneert en het adviesbureau in Oost-Vlaanderen dat ook voor Antwerpen functioneert, worden door de Vlaamse overheid gesubsidieerd. Het West-Vlaamse adviesbureau krijgt geen subsidies. U zou verder onderzoek laten uitvoeren om deze ongelijkheid weg te werken.

Mevrouw de minister, wat is de stand van zaken met betrekking tot het werkingsplan van het VECT? Welke doelstellingen en opdrachten bevat het werkingsplan? Overlappen de opdrachten van het VECT de werkzaamheden van de provinciale steunpunten niet? Blijkt dit niet uit de functiebeschrijvingen voor medewerkers aan het VECT? Hebt u de ongelijke financiering van de technische adviesbureaus laten onderzoeken? Wat zijn de resultaten? Welke maatregelen zult u nemen om deze ongelijkheid weg te werken?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, ik sluit me graag aan bij de vraag van mevrouw Crevits. Dit is een heel belangrijk thema. Het was misschien beter geweest om via objectieve procedures het beste bureau voor toegankelijkheid te selecteren.

De provinciale bureaus moeten op dezelfde manier worden behandeld. Ik steun dan ook volledig de vraag van mevrouw Crevits om ook het West-Vlaamse adviesbureau structureel te ondersteunen. Ik begrijp niet waarom in Limburg en Oost-Vlaanderen wel wordt gesubsidieerd, terwijl dat niet gebeurt voor het West-Vlaamse bureau. Het is belangrijk dat heel Vlaanderen betrokken wordt bij de ondersteuning van het Vlaams Expertisecentrum voor Toegankelijkheid.

Mevrouw de minister, kunt u nagaan of het West-Vlaamse bureau eventueel volgend jaar ook op de lijst ad nominatim kan worden geplaatst om subsidies te krijgen van de Vlaamse overheid? Het is belangrijk dat we samenwerken. West-Vlaanderen mag niet zomaar opzij worden gezet. Het West-Vlaamse adviesbureau heeft al heel wat goede zaken ondernomen. Ik ben zelf geen West-Vlaamse, maar wat ik al heb gezien van de acties die daar werden ondernomen, is zeker de moeite waard.

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Voor alle duidelijkheid, ik ben ook geen West-Vlaamse.

Mijnheer de voorzitter, er werden belangrijke en terechte vragen gesteld. Ik zal dan ook een stand van zaken geven. Ik heb al een aantal antwoorden gegeven aan mevrouw Heeren over de doelstelling van het Vlaams expertisecentrum. Het is in ieder geval de bedoeling het centrum dit jaar op te starten, zodat het ten laatste op 1 januari 2007 volledig operationeel is. Ik heb het initiatief genomen om alle actoren van het Vlaamse werkveld inzake toegankelijkheid uit te nodigen op een rondetafelvergadering, die eind maart zal doorgaan. We zullen onder meer een uitgebreide discussie voeren over het werkplan, dat zich in de finale fase bevindt.

Eenzijds zijn de besprekingen tussen de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen en het toekomstige VECT bijna afgerond. Anderzijds werd op 16 februari een overlegmoment georganiseerd met alle actoren van het werkveld toegankelijkheidsbeleid. De provinciale steunpunten, de provinciale adviesbureaus, het Toegankelijkheidsoverleg Vlaanderen en een aantal belangenverenigingen voor personen met een handicap namen aan dit overleg deel. Op dit overleg werden het concept van het VECT en de concrete plannen voor 2006 besproken.

Het werkingsplan is gestructureerd volgens de twee permanente doelstellingen van het VECT. Het gaat dan enerzijds om de ondersteuning van het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid op technisch en inhoudelijk vlak, bij het ontwikkelen van het Vlaamse toegankelijkheidsbeleid, en anderzijds om de ondersteuning van, en het overleg met, de provinciale adviesbureaus.

De eerste taak – de technische ondersteuning van het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid – houdt onder meer de volgende zaken in: het adviseren van de andere Vlaamse beleidsdomeinen bij het ontwikkelen en uitvoeren van een eigen beleid inzake toegankelijkheid, het ontwikkelen van expertise inzake toegankelijkheid via innoverend onderzoek en netwerking, het opstellen en publiek maken van informatie over toegankelijkheid, een breed publiek vertrouwd maken met het concept ‘Universal Design’ of ‘Ontwerpen voor Iedereen’, en promotie voeren over het nut en de meerwaarde van een integraal toegankelijke leefomgeving.

De tweede taak, namelijk de ondersteuning van en het overleg met de provinciale adviesbureaus Toegankelijkheid, houdt onder meer de volgende zaken in: het coördineren van de databank Toegankelijk Vlaanderen, het begeleiden van de andere provinciale adviesbureaus in de verdere uitbouw van de databank, het ontwikkelen van projecten op Vlaams niveau, waarvoor op het terrein wordt samengewerkt met de provinciale adviesbureaus, het voeren van structureel overleg met de provinciale adviesbureaus en de gebruikersorganisaties rond actuele thema's en projecten en het ontwikkelen van instrumenten en methodieken die voor gezamenlijk gebruik aan de provinciale adviesbureaus worden aangeboden.

Voorts wil ik erop wijzen dat er eenmalig, beperkt tot 2006, ook tijd en energie zal kruipen in de installatie van het VECT zelf. Daarbij wordt dan onder meer gedacht aan het opmaken van een beleids- en personeelsplan, aan de aanwerving van personeel en aan de ontwikkeling van een huisstijl en een logo. Op de rondetafel Toegankelijkheid zal het proces met betrekking tot het werkingsplan van het VECT met alle betrokkenen samen worden uitgewerkt. Ik hoop dat deze rondetafel een eind zal maken aan de discussie over de keuze van het VECT die er voor een stuk terecht is gehouden, zodat een nieuwe fase kan worden aangevat en een nieuwe dynamiek op het vlak van het Vlaamse toegankelijkheidsbeleid op gang komt.

De oprichting van het VECT heeft op zich geen invloed op de lokale werkzaamheden van de provinciale steunpunten en technische adviesbureaus. Zoals ik u meldde in het kader van mijn antwoord op uw vraag om uitleg en die van mevrouw Heeren met betrekking tot het VECT, vervullen de Provinciale Steunpunten Toegankelijkheid op provinciaal niveau een gelijkaardige rol als het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid op Vlaams niveau. Zij hebben met andere woorden een beleidsondersteunende rol op het vlak van het toegankelijkheidsbeleid. Het advies dat de Provinciale Steunpunten Toegankelijkheid aan de lokale overheden verschaffen is met andere woorden veeleer van beleidsmatige dan van technische aard.

Het verlenen van technisch advies op het vlak van toegankelijkheid is een taak voor de technische bureaus. De vier provinciale adviesbureaus, namelijk Westkans, ATO, CTPA of Centrum Toegankelijkheid Provincie Antwerpen en Toegankelijkheidsbureau Limburg, dat ook optreedt voor de provincie Vlaams-Brabant, vervullen op provinciaal niveau mutatis mutandis dezelfde rol als het VECT op Vlaams niveau. Er verandert met andere woorden niets aan de werkzaamheden van de provinciale steunpunten en adviesbureaus. Er kan nu wel een betere samenwerking en ondersteuning komen. De functiebeschrijvingen voor mobiliteitsmedewerker en bouwkundig adviseur betreffen openstaande functies voor de provinciale werkzaamheden van het Toegankelijkheidsbureau Limburg, en niet voor het VECT. Door beide vacatures samen met de vacatures voor het VECT bekend te maken, heeft men inderdaad verkeerdelijk de indruk gewekt dat ook de vacatures voor mobiliteitsmedewerker en bouwkundig adviseur vacatures waren bij het VECT. De verklaring hiervoor is prozaïsch: men wou op deze manier geld besparen omdat elke regel in een advertentie nu eenmaal geld kost. Toen ik van deze situatie op de hoogte werd gebracht, heb ik onmiddellijk aan de betrokkenen gevraagd de verwarrende situatie op te helderen op hun website. Dat is intussen ook gebeurd.

Over de ongelijke financiering van de technische adviseurs ben ik zelf ook ongelukkig. Als minister voor Gelijke Kansen moet ik zorgen voor billijkheid voor iedereen. Ik ben dus op zoek naar een oplossing en zal die ook voorstellen in het kader van de begrotingscontrole 2006. Als alles goed verloopt, zullen de resultaten niet alleen vanaf 2007, maar ook al in 2006 zichtbaar zijn en zal een oplossing worden uit-

gewerkt. Ik wil niet vooruitlopen op de begrotingscontrole. Er is geen enkele reden dat het ene wel en het andere niet zou worden gesubsidieerd. Het krijgt mijn absolute steun. We zijn naarstig op zoek naar een oplossing en ik zal hiertoe het nodige doen.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord en leid eruit af dat er voor de financiering van het technisch adviesbureau West-Vlaanderen nog dit jaar een structurele oplossing komt, na de begrotingswijziging. Dat is goed nieuws.

Wat de functieomschrijvingen betreft, denk ik dat de verwarring op het terrein blijft bestaan. Ik ben wel blij met uw antwoord, maar zie nog altijd dat bij de bouwkundige adviseur die voor het Vlaams expertisecentrum wordt aangeworven constant wordt verwezen naar het begeleiden van de gemeente, naar het overleg met de gemeente en het beantwoorden van de vragen over toegankelijkheid door de gemeenten. Er staat duidelijk bij 'in het kader van de erkenning als Vlaams expertisecentrum'. Het zou best nauwkeurig worden nagekeken.

Als het klopt wat u zegt, is er niets aan de hand, maar de informatie die tot gisteren verspreid wordt op de website komt verwarrend over en wekt de indruk dat de provinciale werking op termijn overbodig wordt. U hebt verwezen naar een overleg op 16 februari. Er werd me gezegd dat het ontwerp van werkingsplan is voorgelegd, maar dat er geen discussie mogelijk was en er heel wat vragen blijven bestaan over de taak van de provinciale steunpunten en het Vlaams expertisecentrum. Kunt u bevestigen dat over dat ontwerp van werkingsplan effectief communicatie en bijsturingen mogelijk zijn? Men had het gevoel dat het te nemen of te laten was, en men bleef er vragen bij hebben. We moeten vermijden dat we als concurrenten tegenover elkaar staan in plaats van elkaar te stimuleren en te verbeteren. Er zijn dus nog vele vragen over. Ik hoop dat u dat op de gepaste wijze zal bijsturen.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Ik dank u voor uw antwoord. We zullen bij de begrotingscontrole 2006 kunnen nagaan of de situatie is opgelost. Ik dank u bij voorbaat voor het zoeken naar een oplossing en de betrachting om duidelijkheid te scheppen in deze situatie.

Minister Kathleen Van Brempt: Ik ben wat ontgoocheld over de discussie die hierover wordt gevoerd. Er worden territoriale gevechten geleverd, terwijl het mijn wens is dat we samen vechten voor toegankelijkheid. Daar hebben we het de voorbije maanden niet over gehad. Ik zal deze discussie dus zeer strak managen en ervoor zorgen dat het VECT wordt opgericht, dat er een goed plan op tafel ligt en er gegarandeerd voor iedereen werk is.

Er is een massa werk op dat vlak. Vlaanderen moet nog een hele inhaaloperatie leveren in vergelijking met andere landen en regio's. Ik verbaas mij dus over die territoriumdiscussies. Het begint me wat te enerveren, en ik zal strikt toekijken op het realiseren van de doelstellingen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
